

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιτρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφωρῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Οἱ αἰώνιοι ἀντίπαλοι. Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ἀγάπη. — Ἡ ἑρκομωσία τῆς πρώτης γυναικὸς δικηγόρου ἐν Γαλλίᾳ (ὑπὸ κ. Μαρτέν). — Ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων (ὑπὸ δος Ὀλγας Κούζη). — Ποίημα (ὑπὸ τὰ Μαῦρα Κρίνα τοῦ κ. Σημηριώτη). — Ἡ Μάγισσα. — Βιογραφικὸν Λεξικὸν Ἐπιφανῶν γυναικῶν. Ἀλεξάνδρα, Ἀλεξάνδρα, Ἀλεξάνδρα, Ἀλλὰρ (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Βιβλία. Ἀλληλογραφία. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Α΄.

Οἱ δύο αἰώνιοι ἀντίπαλοι

Οἱ δύο αἰώνιοι ἀντίπαλοι, οἱ ὅποιοι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι σήμερον ἐτάχθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, ὁ εἰς ἄρχων καὶ ὁ ἄλλος ἀρχόμενος, ὁ εἰς κύριος καὶ ὁ ἄλλος δούλος, φαίνεται ὅτι ἤρχισαν σιγὰ σιγὰ καὶ εἰς τὸν ἰδικὸν μας τόπον νὰ ἔρχωνται εἰς κάποιαν συνεννόησιν. Ὁ αἰὼν αὐτὸς τὸν ὅποτον ὁ Οὐγκὼ καὶ τόσοι ἄλλοι σοφοὶ ὠνόμασαν αἰῶνα τῆς γυναικὸς, κατώρθωσεν ἂν ὄχι ἄλλο, εἰς τὴν πάντοτε παλαιὰν καὶ πάντοτε ἀντιγραφωμένην ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦλάχιστον νὰ θέσῃ τὰς βάσεις τῆς ἀποπειρᾶς εἰρηρικῆς λύσεως ὄλων τῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι αἰῶνες ἔλυσαν μόνον μετὰ τὴν σπάθην καὶ μετὰ τὴν πυγμῆν.

Πολλοὶ δούλοι διὰ τοῦτο κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν εἶδαν νὰ ἀνατεῖλουν καὶ δι' αὐτοὺς ἡμέραι φωτεινῆς ἐλευθερίας, πολλοὶ λαοὶ τυραννόμενοι εἶδαν συντετριμμένα τὰ δεσμά των, καὶ τοὺς μέχρι χθὲς ἄρχοντας καὶ κυρίους των συγκαταβαίνον-
τας μέχρις αὐτῶν ὡς φίλους καὶ συμμάχους καὶ ἀδελφούς.

Φυσικὸν ἦτο ἡ πνοὴ τοῦ φιλειρηνικοῦ αὐτοῦ πνεύματος νὰ φυσήσῃ καὶ μέχρι τῶν δύο αἰώνιων ἀντιπάλων, τοὺς ὁποίους ἡ φύσις ἔταξε μὲν συντρόφους, ἀλλ' ἡ τυραννικὴ δύναμις

τοῦ ἰσχυροτέρου κατέστησεν ἀμειλίκτους ἐχθροὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ὁ ἀνὴρ ἄρχων καὶ κύριος καὶ ἡ γυνὴ ἀρχομένη καὶ δούλη, ἀφοῦ διὰ τῆς σειρᾶς τῶν αἰώνων ἀλληλοεβασανίσθησαν καὶ ἀλληλυδρίστησαν καὶ ἀλληλοεσπαράχθησαν, μέχρι σχεδὸν ἐξοντώσεως αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπὶ τέλους κατέ-
θηκαν τὰ ὄπλα καὶ ἤρχισαν κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν νὰ συν-
θηκολογοῦν.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ὡς καὶ ὅλα τὰ θαύματα τῆς προόδου ἤρ-
χισε φυσικὰ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους λαοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν
παρελθὸν καὶ κατὰ συνέπειαν οὔτε προλήψεις, οὔτε πλάνας,
τὰς ὁποίας νὰ ἐξουδετερώσουν. Τὸ θαῦμα τοῦτο βαθμηδὸν
καὶ κατ' ὀλίγον ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ἀρχαιότερα ἔθνη,
εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐπὶ τοῦ γερωντικοῦ καὶ σκωληκοβρώ-
του κορμοῦ τῆς προαιωνίου ἡλικίας τῶν προσπαθοῦν δι'
ἐμβολιάσεως νὰ χύσουν νέαν ζωὴν καὶ νέαν δύναμιν.

Παλαιὸν, γερωντικὸν ἔθνος καὶ ἡμεῖς, φυσικὸν ἦτο τελευ-
ταῖοι νὰ ἀφρυνισθῶμεν καὶ τελευταῖοι νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν
πνοὴν τῶν νέων ιδεῶν, τὴν πνοὴν τῆς εἰρηρικῆς λύσεως τοῦ
προαιωνίου ἀλληλοσπαρχμοῦ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς.

Τὰ ὄπλα λοιπὸν κατετέθησαν καὶ ἐδῶ καὶ ὁ ἀνὴρ, ὁ
ὅποιος ἕως χθὲς ἐβασίλευε μετὰ τὴν θέλησίν του καὶ μετὰ τὴν
πυγμῆν του, σήμερον ἀρχίζει κάπως νὰ συνθηκολογῇ μετὰ τὴν
δούλην γυναῖκα καὶ νὰ τὴν ἐξετάζῃ καὶ νὰ τὴν μελετᾷ μετὰ
κάπως περισσοτέρας προσοχῆς. Τὸ σκεῦος, τὸ χωρὶς ψυχῆν,
διὰ τὸ ὅποιον οἱ ἱερεῖς τοῦ Βυζαντίου τόσον ἐξώδευσαν ρη-
τορικὴν καὶ τόσα ἔδωκαν δείγματα τῆς παχυλῆς ἀμαθείας
των, τὸ ὄργανον τῆς ἡδονῆς, τὸ φερέπονον ὄλων τῶν ἀρρένων
μετὰ τοὺς δυνατοὺς γρόνθους, τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ οἰκίσιτα κτήνη,
σήμερον εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι σύντροφος ἰσόβαμος
μετὰ τὸν ἀνδρα, εἶναι ὃν ἄξιον ἰδιαιτέρας μελέτης, τοῦλάχισ-
τον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν καὶ ἐδῶ νὰ μελετοῦν

και να σκέπτονται.

Πρώτη ή δημοσιογραφία, αφ' ότου αι γυναίκες απέκτησαν ιδιόν των όργανων, ήρχισε να προσεχη όλίγον εις την δρασίαν των, ήρχισε να συζητη επί της ανατροφής και της προόδου των, ήρχισε να αναγράφη τους πόθους και τας επιτυχίας των και να υπερμαχη υπέρ των δικαίων των.

Από τας τάξεις τας δημοσιογραφικάς τó ζήτημα φέρεται από τινος χρόνου και επί τó βήμα. Καί εάν οι όμιλήσαντες κατά της γυναίκας κατά τὰ τελευταία αὐτὰ έτη είπαν ως επί τó πλείστον κοινοτοπίας, τó φαινόμενον όμως της μελέτης του ζητήματος και της επ' αὐτοῦ συζητήσεως είνε αρκετά παρήγορον, αρκετά ένθαρρυντικόν.

Άλλοτε γνωστόν ήτο τó λόγιον, δι' οὐ μέγιστος έπαινος διά την γυναίκα ήτο ή απόλυτος και επί του όνόματος αὐτης άκόμη σιωπή. Σήμερον ή σιωπή συμβολίζει τόν θάνατον, τόσον διά τὰ φύλα, όσον και διά τὰ άτομα και διά τούς λαούς. Καί επειδή αι γυναίκες ήρχισαν να ζούν, όχι μόνον γίνεται λόγος δι' αὐτάς, αλλά και γίνεται πολὺς λόγος και τó ζήτημά των άποσχολεϊ την μεγαλητέραν μερίδα των σοφών του κόσμου, τουλάχιστον την μερίδα, ή οποία έξυπηρετεϊ τó ιδανικόν της τελειοποιήσεως της ανθρωπότητος.

Προχθές από του βήματος του Παρθου, ο κ. Μάτσης όμιλητής αρκετά φυσικός και αρκετά εύγλωττος, ώμίλησεν επί του γυναικείου ζητήματος, του όποιου έν περιεκτικωτάτη συντομία έπεχείρησε να εξιστορήση την εξέλιξιν. Δέν μας είπεν άκόμη τί φρονεϊ ό ίδιος, άλλ' αὐτό θά μας τó είπη πιθανόν εις την δευτέραν όμιλίαν του. Άνεγνώρισεν ότι ό άνήρ και ή γυνή είνε οι αιώνοι αντίπαλοι, και διά να πιστοποιήση φαίνεται τó αληθές του αξιώματος αὐτοῦ, μ' όλον ότι ως συνήγορος μάλλον της γυναικός επελήφθη του ζητήματος, οὐχ' ήττον έφαινετο ένδικαίριον μετ' ιδιαιτέρας προτιμήσεως εις τας ιδέας και τας γνώμας εκείνων, οι όποιοι με κάθε τρόπον εξηυτέλισαν και έταπεινώσαν την γυναίκα κατά τους παλαιότερους ιδία χρόνους.

Ότω ένω τέταρτον και πλέον της ώρας άπησχόλησε διά να μας αφηγηθη όλας τας άνοστολογίας ενός Σιμωνίδου Άμοργίνου ποιητοῦ περί των γυναικων, αι όποιαι υποθέτομεν, ούτε τó γόητρον των αρχαίων Έλλήνων, ως ανθρωπων πολιτισμένων, εξήραν, ούτε έδωκαν έστω και ελαχίστην ιδέαν της γυναικός των χρόνων εκείνων, παρελείψε να μας αναφέρη σελίδας όλας της εξέλιξεως του γυναικείου ζητήματος έν αὐτη τη άρχεγονή συστάσει της οικογενείας.

Δέν ήδύνατο βεβαίως ό όμιλητής εις διάλεξιν ώρας μάλιστα να περιλάβη όλα τὰ σημεϊα της ιστορικης εξέλιξεως του βίου και της επιδράσεως της γυναικός, εις την καθόλου εξέλιξιν της ανθρωπότητος. Άλλ' έν τούτοις ώφειλε, καθήκον είχε να μη παραλείψη τὰ οὐσιωδέστατα, αὐτά, τὰ όποια δίδουν τó μέτρον της ευεργετικης δράσεως της γυναικός διά την εξέλιξιν του πολιτισμοῦ.

Χάριν του ζητήματος και της αληθείας θά παρακαλουθήσωμεν τόν κ. Μάτσην εις την διάλεξιν του. Άλλ' ήμεϊς θά αναπτύξωμεν τó ζήτημα εις τὰ οὐσιώδη αὐτοῦ σημεϊα, δι' ών άποδεικνύεται ποία αληθώς υπήρξεν ή επίδρασις της γυ-

ναικός εις την ανάπτυξιν της κοι ωνίας και εις τόν πολιτισμόν έν γενει.

Αι γυναίκες και ή αγάπη

Ό κ. Μάτσης, πέρνει την γυναίκα από την άρχεγονον άκόμη εποχήν, όταν αὐτή έν τῷ οίκῳ κατέχει την πρώτην θέσιν μεταξύ των οικοσίων ζώνων. Άλλά παραλείπει έντελῶς να μας είπη, ποιος έκαμε τó πρώτον μέγα βήμα προς την αγάπην, ποιος ήσθάνθη την καρδίαν του να πάλλη πρώτον προς αίσθημα ευγενέστερον του της ικανοποιήσεως των φυσικων ένστίκτων και όρμών, ποιος έγινε άφορμή της συττάσεως αὐτης της οικογενείας.

Θά του τó είπωμεν λοιπόν ήμεϊς, λαμβάνουσαι τας πληροφορίας μας από πολὺ άσφαλεις πηγάς.

Όταν ή ανθρωπότης διέτρεχε τó στάδιον της άγρίας και βαρβάρου άκόμη εποχής της, οικογένεια δέ υπήρχε. Έκ των σχέσεων των φύλων έγιναν: ο τέκνα άρρενα και θήλεα. Άναμειξ δέ έξων υπό τόν ισχυρότερον της φυλής άνδρες και γυναίκες. Οι άνδρες φυσικῶς ισχυρότεροι συνεισέφερον περισσότερα, αι γυναίκες όλιγώτερα. Διά τούτο όταν έγιναν θήλεα και τὰ μέσα της ζωης ήσαν δύσκολα, έφρονέοντο και έτρέγοντο, ως έφρονέοντο αι ώριμοι και γραταί γυναίκες, αι μη δυνάμεναι ούτε να τεκνοποιούν, ούτε να εργάζωνται.

Έκ της γυναικοκτονίας αὐτης επήλθε τόσον μεγάλη έλάττωσις του αριθμοῦ των γυναικων, ώστε ή πολυανδρία επεβάλλετο, και ήμασε και εις την Άττικήν και εις την Σπαρτήν και εις όλους τούς άλλους λαούς της πρωτοϊστορικης εποχής. Ό Έσενφών περιγράφων τὰ αρχαία των Σπαρτιατων έθιμα λέγει: «*Πολλοί άδελφοί από κοινοῦ μιαν και την αυτην είχαν γυναίκα*» Τό ίδιον λέγει ό Κλέρχος περί των πρό του Κέκροπος αρχαίων της Άττικής κατοίκων, τὰ ίδια ό Στράβων περί των Κυρηναίων: «*Ολοι οι άνδρες συνδεδεμένοι δια δεσμών αίματος κοινά έχουν τὰ κτήματα και την γυναίκα*». Τὰ αὐτὰ ό Ηρόδοτος περί Μασσαγετων, Παρθων, Σκυθων και άλλων.

Κατά της πολυανδρίας εξανίσταται πρώτη ή γυνή. Ό νόμος της καστιγώσεως, ό επιβαλλόμενος εις την ανθισταμένην, άποτελεϊ την πρώτην άπόδειξιν της αντιστάσεως αὐτης. Τὰ ευφυη δέ τεχνάσματα, τὰ όποια μηχανεύεται διά να άποφύγη την κτηνώδη αὐτην ζωήν, διηγείται ό Στράβων με πολλήν χάριν. Όστε τó πρώτον βήμα προς τόν πολιτισμόν, προς την διάκρισιν του ανθρωπου από του κτηνοῦς, τó κάμνει ή γυνή.

Άλλά και τó πρώτον αίσθημα της αγάπης εις γυναικεία στήθη άφυπνίζεται. Η μητέρα τó παιδι της, όσον κτηνος και αν είναι άκόμη αὐτη, τó αγαπά, τó πονεϊ, τó υπερασπίζεται κατά των θηριωδων ένστίκτων του ανδρός. Πατρότης δέν υπάρχει τότε, διότι ή πολυανδρία καθιστᾶ αδύνατον την ανεύρεσιν της πατρότητος. Άλλά ή μάνα, ή μεγάλη αὐτή δημιουργός και μορφώτρια του κόσμου, αγαπά ως μάνα και θωπεύει και όσφραίνεται και φιλεϊ τó αν έκείνο, τó όποιον εξησεν εις τὰ σπλάγχνα της, τó όποιον έθρεψε με τó αίμά της.

Και σιγά, σιγά μεταδίδει και εις αὐτό τó ώρχιον αίσθημα της αγάπης. Και σιγά, σιγά τó προσεταιρίζεται εις την κατά του ανδρός τυράννου επανδρασίαν της και ιδρύει την πρώτην οικογένειαν, υπό την άρχεγονωτέραν αὐτης μορφήν, την οικογένειαν την αποτελουμένην από μητέρα μόνον και παιδιά, την μητριαρχικην οικογένειαν.

Η ΟΡΚΟΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΕΝ ΓΑΛΙΑ

Ός ήτο έπόμενον την άπόφασιν της Βουλής περί εξεσκίσεως του δικηγορικού επαγγέλματος από τας γυναικας επεκύρωσεν ή Γερουσία, ήτις οὕτω επέδειξεν ιδέας αρκετά φιλελευθέρως.

Εις την περίστασιν αὐτην ή επιτυχία όφείλεται πρωτίστως εις την νεκρην δικηγορον δα Chauvin, ήτις έκίνησε πάντα λίθον, όπως επιτραπή εις τας γυναικας δικηγορους τó δικαίωμα της εξεσκίσεως του επαγγέλματος των, αφ' ής ήμέρας αὐτη ανεκηρύχθη δικηγορος παρὰ του Πανεπιστημίου των Παρισίων. Άλλά και ό μέγας των γυναικων συνήγορος έν τη Βουλῃ κ. René Viviani και οι κ.κ. Leon Bourgeois, Poincaré, Leveillé και Deschanel όχι μόνον υιοθέτησαν την ιδέαν, αλλά και ήγωνίσθησαν τόσον, ώστε και ή Γερουσία άκόμη, ή συνήθως δυστροποῦσα και δυσκόλως αποδεχομένη τοιούτους νεωτερισμούς υπεχώρησε, τη είσηγήσει του κ. Tillaye.

Πρώτη έν τούτοις όρκισθησεν τόν όρκον δέν ήτις ή δισ Chauvin, άλλ' ή κ. Petit, ή γνωστή νεκρά και χαρίεσσα άγορήτρια των τελευταίων γυναικείων συνεδριων, ή οποία με την δικηγορικην τήβεννον και τόν γνωστόν δικηγορικόν σκουφον δέν έράνη οὐτε όλιγώτερον χαρίεσσα, ούτε όλιγώτερον θελκτική. Τη συνοδεία του συζύγου της, δικηγορου επίσης και πολλων φίλων προσήλθεν εις τó δικαστήριον και έν σοβαρᾶ στάσει έδωκε τόν νενομισμένον όρκον.

Και οὕτω από σήμερα αι γυναίκες δέν θά έρυθριούν πλέον, όσάκις θά εύρίσκωνται ήναγκασμένοι να εμπιστευωνται έν μυστικόν του οικογενειακοῦ των βίου προς δικηγορον, ένα υπερασπίσουν την τιμήν των, ή ένα εξεσφαλίσουν τόν άρτον των τέκνων των. Όπως προς την γυναίκα ιατρὸν μετὰ θάρρους υποβάλλομεν τούς φυσικούς μας πόνους, οὕτω προς την γυναίκα δικηγορον μετὰ θάρρους και εμπιστοσύνης θά αποκαλύπτωμεν τας ήθικὰς μας αδύνας, αι όποιαι πολὺ συχνὰ είνε αδυνηρότεραι και από τας φυσικάς.

Αὐτή είνε ή απάντησις προς εκείνους, οι όποιοι δέν δύνανται να έννοήσουν την ανάγκην της γυναικός δικηγορου και οι όποιοι διακαρτύρονται κατά του νεωτερισμοῦ αὐτοῦ. Υπάρχουν οι δικαιολογούντες τόν πόλεμόν των διά της προφάσεως, ότι τó δικηγορικόν επαγγέλμα είνε πολὺ κοπιαστικόν και ότι αι γυναίκες δέν θά άνθέξουν εις αὐτό. Άλλ' άρχ γε ή δικηγορος θά κορυάζεται περισσότερον της ιατροῦ; Και αι δύο μαζί περισσότερον της διδασκαλίσης, ή όποια διδάσκει εις τὰ πολυάριθμα φεῦ! σχολεία εξ έως οικίῳ συνεχεις ώρας την ήμέραν;

Και αὐτή πάλιν περισσότερον της πτωχῆς εργάτιδος, ή όποια μοχθεϊ νύκτα και ήμέραν και διά να κερδίση την ζωήν της και διά να αναθρέψη τὰ παιδιά της και διά να υπηρετήση τόν οίκον της. Και λησμονείται λοιπόν τόσον γρήγορα ή άγλικη παροιμία ή όποια λέγει: ή εργασία του ανδρός αρχίζει με την ανατολήν του ήλιου και τελειώνει με την δύσιν: Η εργασία της γυναικός δέν τελειώνει ποτέ. Αν μη λυποῦνται λοιπόν εκείνην, ή όποια δύνανται να κερδίση την ζωήν της, έστω και αν κοπιάζη. Διότι αι γυναίκες έκοπίασαν και κοπιάζουν πάντοτε. Άλλ' ή, λυτοῦνται εκείνας, αι όποια δέν

δύνανται να κερδίζουν την ζωήν των και θά καταβάλλουν περισσότεραν φροντίδα υπέρ αὐτων.

Μαρία Μαρτέν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΛΕΥΚΗ ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Κατ' αὐτάς έορτάζουν οι Ιουδαίοι την σπουδαιότεραν δι' αὐτούς έορτήν, καθ' όλον τó έτος, την της μεγάλης λευκης Νηστείας όνομαζομένην, ήτις είνε ή τελευταία ήμέρα των έορτων, αϊτινες διαρκούν 10 ήμέρας, άρχόμεναι εις την πρώτην ήμέραν του νέου έτους (δι' αὐτούς) ήτοι την 27 Δεκεμβρίου, και λήγουνται διά της μεγάλης νηστείας. Όταν πλησιάζουν αι έορταί αὐται, όλοι έτοιμάζονται δι' ιδιαιτέρων προσευχων, με εύλάβειαν περισσότεραν, και δι' έργων έλεημοσύνης, διότι πιστεύουσιν ότι κατά τας ήμέρας αὐτάς γίνεται ή έν οὐρανῷ κρίσις των πράξεων των, καθως ότι και άποφατίζεται τó μέλλον των.

Τηροῦσιν άργιαν τας δύο πρώτας ήμέρας, όπως κατά τας Κυριακάς, λειτουργούν δε από τας 7 π. μ. μέχρι της μεσημβρίας: εις τó διάστημα δε τουτο δέν τούς επιτρέπεται να φάγουν, ώστε και αι δύο αὐται ήμέραι είνε δι' αὐτούς βραχεία νηστεία.

Η μεγάλη όμως τελετή της τελευταίας ήμέρας άρχεται μίαν ή δύο ώρας πρό της δύσεως του ήλιου, και είδοποιείται διά σκαλιτωμων, λήγει δε κατά την δύσιν, της επαύριον, ώστε έν όλη διαρκεί 25 ώρας περίπου. Εις τó διάστημα αὐτό δέν τούς επιτρέπεται να λάβωσιν ούτε ψυχίον άρτου, ή σταγόνα ύδατος. Τινες μάλιστα, των αὐστηρῶς τηρούντων τὰ έθιμα αποφεύγουσι και τó λούσιμον, κατά την ήμέραν εκείνην, ένα μη κατά λάθος ύγρανθη τó χεῖλος των.

Ό εκατομμυριοῦχος Ιουδαίος έννοεϊ τότε την αίσθησιν της πείνης ως ό τελευταίος επαίτης, και δύνανται ως έκ τούτου να συμπεράνη την αίσθησιν της ύστερήσεως του έπιουσιου άρτου. Τό έθιμον τουτο θά έχη αὐτόν τόν σκοπόν, ως φαίνεται, και δέν υπάρχει άμφιβολία ότι δέν δύνανται παρὰ να είνε ώρέλιμον. Βεβαίως δε οι πλούσιοι υποφέρουν περισσότερον των άπόρων, αϊτινες είνε μάλλον ή ήττον συνειθισμένοι εις την ύστερήσιν του φαγητοῦ και άλλας ήμέρας κατά την διάρκειαν του έτους.

Και οι ασθενεις άκόμη και οι γέροντες υποχρεώνονται να τηρήτωσι την νηστειαν αὐτην, εκτός, όταν ό ιατρος δηλώση ότι δύνανται να κατατη βλαβερὸν διά την ζωήν του πάσχοντος. Και τὰ τέκνα μόνον κάτωθεν των 13 ετών δέν ακολουθοῦν την νηστειαν των 25 ώρων, αλλά νηστεύουν όσον δύνανται ν' άνθέξουν.

Τό τελευταίον φαγητόν πρό της νηστείας λαμβάνεται όλίγον πρό της δύσεως του ήλιου, μετὰ τουτο άνάπτουσι μεγάλην λαμπάδα, δύο πήχεων περίπου, την όποιαν θέτουν έντός γλάστρας και την όποιαν διατηροῦν ανημμένην περίπου 30 ώρας, και οὕτως απαλλάσσονται της ανάγκης ν' άνάψωσι φως, τó όποιον δέν τούς επιτρέπεται.

Όταν πλέον όλα έτοιμασθοῦν, τὰ μέλη της οικογενείας άλληλοσπαζόνται, και εύχόμενοι «καλήν νηστειαν», και εύτυχες τó Νέον Έτος, αναχωροῦν όλοι όμοῦ εις την συνα-

γωγών, εις τήν οποίαν ἄμα εἰσέλθουν ἀφαιροῦν τὰ ὑποδήματα των, καὶ φέρουν σανδάλια ἐκ χονδρού ὑφάσματος. Τὰ δὲ ἄρρενα μέλη τῆς κοινότητος ρίπτουν ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸ ὀνομαζόμενον Talith, ἢ λευκὸν κάλυμμα, τὸ ὅποσον φέρεται μόνον κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα ἄρχεται ἡ λειτουργία ἐν ἄκρᾳ σιωπῆς. Κατ' ἀρχὰς αἱ προσευχαὶ λέγονται διὰ φωνῆς ἡρέμου καὶ περιλύπου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξακαλουθοῦν ζωηρότερα. Ἡ λειτουργία λήγει εἰς τὰς 9, ἀλλ' οἱ περισσότεροι δὲν ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας των, προσεύχονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, μένουσιν ἐπὶ 25 ὥρας κατὰ συνέχειαν εἰς τὴν συναγωγὴν διπλῶς βρασιζόμενοι, ὑστερημένοι καὶ τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου.

Εἰς τὰς 6 π. μ. τὴν ἐπαύριον οἱ ἀπουσιάζοντες ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ μέχρι δύσεως ἡλίου προσεύχονται ἀκατακλύστως. Ὁμολογοῦν μεγαλοφώνως τὰς ἀμαρτίας των, κτυπῶντες τὰ στήθη των διὰ τῶν χειρῶν των, ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησις γίνεται εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ ὁ δεόμενος ζητεῖ ἄρεσιν τῶν ἀμαρτιῶν οὐχὶ μόνον τῶν ἰδικῶν του, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραήλ. Καθ' ὧρισμένους ὥρας ἐξαπλώνονται κατὰ γῆς διὰ τινὰ λεπτά, τοῦτο δὲ γίνεται τέσσαρες φορές, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ συναγωγὴ ἢ πλήρης κόσμου, φαίνεται διὰ μιᾶς κενῆ.

Μολονότι ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουν πολλὰ συναγωγαί, δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ χωρέσουν οἱ πολυπληθεῖς ἀεροκαταί. Εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τῆς γῆς ὑπάρχει οἰκογένεια Ἰσραηλιτῶν, ἡ νηστεία αὐτὴ τηρεῖται θρησκευτικῶς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Λόρδος Ροτσὺλδ δὲν ἔχει σιγμὴν ἡσυχίας. Ἐπισκέπτεται ἕως τὰς συναγωγὰς ἕνα ἀντιληφθῆ ἰδίους ὄμμασιν, ὅτι τὰ πάντα λειτουργοῦσι μετὰ τάξιν καὶ ἀκριβείαν, καὶ ὅτι οἱ πτωχότεροι συμπατριῶται αὐτοῦ δὲν ἀποκλείονται τῆς τελετῆς. Εἰς κάθε συναγωγὴν τὴν ὁποίαν ἐπισκέπτεται ἀπαγγέλλει προσευχὰς τινὰς διὰ ζωηρᾶς φωνῆς, καὶ ἐν ὅσῳ ἀπαγγέλλει ὅλοι σιωπῶσι, προδίδοντες οὕτω τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν ὃν ἔχουν διὰ τὸν ἄνδρα. Καθ' ὁδὸν δὲ πολλὰκις οἱ πτωχότεροι τῶν συμπατριῶτων του, ζητοῦν ν' ἀσπασθοῦν τὰ φορέματά του καὶ οὐχὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβωσιν ἐλεημοσύνην, διότι δὲν εἶναι ἐπιτετραμένον εἰς αὐτοὺς νὰ φέρωσιν ἐπ' αὐτῶν χρήματα ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπὸ σεβασμὸν, διότι θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα τῆς φυλῆς των.

Τέλος πλησιάζει ἡ δύσις. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξερχνίζονται ἀπὸ τὴν συναγωγὴν. Εἰς τὸ λυκαυγὲς οἱ δεόμενοι λαμβάνουσιν ὄψιν φαντασμάτων, διότι καὶ τὰ πρόσωπά των εἶνε ὡρὰ καὶ ἡ ἐνδυμασία λευκή.

Ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς αἱ προσευχαὶ εἶναι ἐντονώτεροι, ἡ συγκίνησις μεγαλειότερα, ὅλοι αἰσθάνονται τι τὸ φοβερὸν καὶ σπουδαῖον τῆς τελετῆς αὐτῆς καὶ μετὰ προσοχῆς καλύπτονται διὰ τῶν λευκῶν καλυμμάτων, καὶ ὁμοφώνως κρυαζοῦσι τρίς, « Ἀκουσον λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὁ Θεὸς εἶναι εἰς καὶ μόνος. Μετ' ὀλίγον πάλιν ἀναφωνοῦσιν ὁμοφώνως « Εὐλογημένον ἔστω τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου διὰ παντός » καὶ τέλος ἐπτάκις μετὰ φωνῆς ἐντόνου κρυαζοῦσι « ὁ Κύριος εἶναι Θεός ».

Οἱ ἄρρενες ἀποσύρουσι τὸν λευκὸν πέπλον, καὶ ὅλοι συγ-

κεκνημένοι σπογγίζουσι τὰ δάκρυά των.

Ἐφάνη ὁ πρῶτος ἐσπερινὸς ἀστήρ, ἡ τελετὴ ἔληξε.

Αἱ σάλπιγγες ἀντηχοῦν ἐκ νέου, καὶ ὅλοι ἀποσύρονται εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπως δειπνήσωσι.

Ὅλα κούρη

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ» ΤΟΥ Ἀγγέλου Σημιριώτη.

Περνοῦσα καὶ μετὰ φῶραξαν τὰ πεῦκ' ἀπὸ τὰ δάση·

« — Ὡ ποιητὴ, σὸν ἴσκιό μας εἶν' ἡ δροσιὰ περνοῦσα·

ποῖος κουρασμένος κάβεται χωρὶς τὰ ξαποστάσια;

Κ' ἐγὼ τοὺς εἶπα — Ἐνχαριστῶ, δὲν εἶστε κυπαρίσσια! —

Καὶ τοῦ βουνοῦ τὸ σήματρο μοῦ λάλησε παρέκει·

« — Ἄρ σοῦ ξεσκίῃ τῆ καρδιᾶ καὶ μὸς ποῦ δὲν ἐγράφη

στὰ ρημοκλήσια ἕνας Θεὸς γλυκὰ σὲ παραστέκει »

Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα — Ἐνχαριστῶ, δὲν εἶν' ἐκεῖνα τάφοι! »

Κ' εἶπαν οἱ τάφοι « — Ἀληθινά, σ' ἐμᾶς μπορεῖ μονάχα

ἡ πικραμένη σου ἡ καρδιὰ λίγη τὰ βροῖ γαλήνη·

εἶλα! » Μὰ σὲ θυμήθηκα κ' εἶπα στοὺς τάφους, « — τάχα

τάχ' ἀναπαύει ἡ καρδιά, ὅπου δὲν εἶν' Ἐκεῖνη; »

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἡ Ἄννα, ἐνῶ ἐστέριβε τὸ τένον, προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ τὴν στενοχωρίαν τῆς κ. Μύρτου. Εἶσθε ὑπερβολικὴ, τῆς ἔλεγε, καὶ εἶσθε φύσει ἀπισιόδοξος καὶ φύσει κλίνετε εἰς τὸ νὰ ἀφίνετε τὸ καλὸν μέρος τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐντροπάζετε μετ' ἰδιαιτέρων εὐχαριστήσεων εἰς τὰς δυστροπίας τῆς τύχης. Ὁ Θεὸς σήμερον σὰς ἔδωκε μίαν μεγάλην χαρὰν. Χαρὰν ὄχι φανταστικὴν, ἀλλὰ πραγματικὴν, χεροπιστήν, χαρὰν τὴν ὁποίαν κάθε μητέρα θὰ ἀντήλλαξε μετὰ χρόνιον τῆς ζωῆς τῆς. Ὁ υἱὸς σας εἶνε ὀλυμπιονίκης. Μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν αὐτὸς μόνος καὶ πρῶτος Ἕλληνας νικᾷ. Καὶ ἡ νίκη αὐτὴ εἶνε ἰδική σας, εἶνε νίκη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σὰς κάμῃ ὑπερήφανον, διότι ἐπὶ τέλους σεῖς ἐπαλαίσατε ἐναντίον τῆς φύσεως τοῦ ἀγαπητοῦ μου συμπατριῶτου καὶ ἐξήλθετε νικητριά.

Ἄντι λοιπὸν νὰ ἀφθῆτε εἰς τὴν χαρὰν σας, καὶ νὰ ἰκανοποιήσετε ἐπὶ τέλους καὶ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σὰς ἐβόηθη εἰς τὸ ὥρατον αὐτὸ ἔργον σας, σεῖς μετὰ τὴν εἶδησιν ὅτι ἡ μητέρα σας ἀσθενεῖ, παραδίδοσθε ἀράττης εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν σας. Μήπως ἔσοι ἀσθενοῦν ὅλοι ἀποθνήσκουν; Ἡ μήπως νομίζετε τόσα ἔτη τώρα, ὅπου ζῆτε μακρὰν, ὅτι ἡ μητέρα σας δὲν ἠσθένησε; Βέβαια τότε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σὰς τηλεγραφοῦν.

Ἡ κ. Μύρτου ἐμειδίσατε βιασμένον μειδίαμα. Μικρὴ μου παρερηγότρια, εἶπεν Ἀγγλικὴ καὶ ἐχάρεισε τὰ μαλλιά τῆς ὠραίας κόρης.

Εἶμαι τόσον μεγάλη, ὥστε αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς μιλῶν ὀλίγον καὶ νὰ σὰς συμβουλεύω, εἶπε. Τώρα αἴφνης θὰ θυμώσετε, ἂν σας εἶπω ὅτι πρέπει νὰ φάγετε κάτι μετὰ τὸ τσάι σας, ὅτι πρέπει νὰ εὐθυμητῶμεν

εἰς τιμὴν τοῦ Νίκου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ κλαύσετε διόλου εἰς ὅλον τὸ ταξεῖδι σας.

Πῶς δὲν θὰ ἔλθῃς μαζί μου, Ἄννα; εἶπεν ὁ νέος, μετὰ τὴν ἐκφρασὴν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος αἴφνης μανθάνει ὅτι θὰ ἀποχωρισθῆ ὅτι ἀγαπᾷ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν παραφορὰν τῆς πρώτης νεότητος.

Ὅχι, ἐνευσεν ἡ κόρη, ἡ ὁποία δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντιστῆ εἰς τὸν πόνον, ὁ ὁποῖος εἶχε ζωγραφηθῆ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Ἐκτὸς ἂν ἡ μητέρα σου νομίζει: ὅτι δύναμαι νὰ ἔλθω.

Ὁ νέος ἔβλεπε τὴν μητέρα του μετὰ αὐξάνουσαν ἀγωνίαν.

Παιδί μου, εἶπεν ἐκείνη. Ἐάν μᾶς περιμένῃ δυστύχημα εἰς τὴν Βενετίαν, ἡ Ἄννα δὲν ἔχει θέσιν ἐκεῖ. Θὰ ἦμην ἀναξία τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πατέρα της, ἐάν τὴν ἔπερνα μαζί μου καὶ τὴν ἠμποδίζα νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς ἀγῶνας, διὰ τοὺς ὁποῖους καὶ μόνους ἦλθε. Θὰ μείνῃ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐδῶ. Ὅταν ὑπάγωμεν ἐκεῖ, καὶ ἂν ὡς ἡ Ἄννα ἐλπίζει, ἡ μητέρα μου ἀνακτήσῃ τὴν υγίαν της, τότε ἡ ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέψωμεν ἢ ἡ Ἄννα θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εὕρῃ.

Ὁ νέος ἐστέναξεν. Καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν στενοχωρίαν του ἐτηκώθη καὶ ἐσήμανε τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως.

Ἐτοιμάσε μᾶς δύο αὐγά καὶ φέρε μᾶς καὶ ὀλίγον jambon ἢ πουλὶ κρούου, ἐάν ὑπάρχῃ. Εἶπε καὶ τὸν ἄνθρωπον νὰ μᾶς κρατήσῃ ἀμαξάν διὰ τὰς ἐπτά.

Εἶναι μὲν εἶξ, ὥστε ἔχομεν μίαν ὥραν ἀκόμη, εἶπεν ἡ Ἄννα.

Καὶ θὰ μείνης μόνη ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ νέος, μετὰ τὴν συντροφίαν τῆς Mrs Devis μόνον;

Θὰ κάμω γνωριμίας. Μὴ στενοχωρεῖσαι, φίλε μου.

Ἀῦριον θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν σχολήν. Ὁ διευθυντὴς εἶνε φίλος τοῦ πατέρα μου καὶ λαμπρὸς ἄνθρωπος. Ἐπειτα ὁ Πρόξενός μας ἐδῶ εἶνε ἀπὸ τὸ Σικάγον. Καὶ αὐτὸς φίλος μας. Ὁ πρέσβυς κ. Alexander ἦτο διὰ μίαν ἐποχὴν διδάσκαλός μου εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἡ Ἄννα δὲν στενοχωρεῖται πούθενά, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου, διότι ἔχει τὸ μυστικὸν τῆς χαρᾶς καὶ εὐθυμίας μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της. Εὐτυχημένο παιδί! εἶπε καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη.

Ἀπόψε εἶμαι διὰ πρώτην φοράν, πολὺ δυστυχῆς, εἶπεν ἡ κόρη μετὰ σιγανὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἠκούσθη μόνον ἀπὸ τὴν κ. Μύρτου. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη περισσότερο...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ὑπηρετὴς ἔφερε τὰ ζητηθέντα. Καὶ ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία εἶχε ἀληθῶς ἀντιληφθῆ πόσον ὁ υἱὸς της ὑπέφερεν, ἐλησμόνησε τὴν ἰδικὴν της λύπην καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ γίνεται ὀμιλητικὴ καὶ σχεδὸν εὐθυμος. Θὰ ἐορτάσωμεν τὴν νίκην σου, τοῦ εἶπεν, ἴσως ἐδῶ. Διότι τὰ βραβεῖα θὰ διανεμηθοῦν μετὰ δέκα ἡμέρας. Τὴν Πέμπτην θὰ εἴμεθα εἰς τὴν Βενετίαν, ἐάν ἡ μητέρα εἶνε καλά, φεύγεις ἀμέσως. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἴσαι ἐδῶ. Εὐθὺς ὡς ξεκουρασθῶ καὶ ἐγὼ, φεύγω μετὰ τοὺς ἄλλους. Φαντάσου τί εὐχάριστον, ἂν καὶ ἡ θεὰ σου καὶ ὁ θεὸς σου καὶ ὅλοι μᾶς παρευρεθῶμεν τὴν ἡμέραν τῶν βραβείων εἰς τὸ Στάδιον.

Θὰ σὰς τηλεγραφῶ πρῶτ καὶ βράδῃ, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ θὰ εἶνε τὸ ἴδιον, ἂν νὰ εἴμεθα μαζί. Θὰ σὰς κρατήσω ἐνήμερος ὅλης τῆς κινήσεως καὶ ὅλων τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἄλλως τε ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπνέλητε ἀμέσως. Πότε θὰ εἴσθε εἰς τὸ Brindisi;

Ἐσηκώθη καὶ ἔφερεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της ἕνα Boedeker. Τὴν Πέμπτην πρῶτ θὰ ἔχετε ἐκεῖ τηλεγράφημά μου. Τὴν Πέμπτην βράδῃ ἄλλο εἰς τὴν Βενετίαν.

Καὶ διατὶ ὄχι αῦριον βράδῃ εἰς τὰς Πάτρας καὶ μεθαῦριον εἰς τὴν Κέρκυραν, εἶπεν ὁ νέος.

Καλὰ λές. Δὲν ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι ἔχετε προσεγγίσεις εἰς Πάτρας καὶ Κέρκυραν. Αῦριον τριακοσίαις λέξεις καὶ μεθαῦριον πεντακοσίαις.

Ὅχι ἀνοησίας, παιδί μου, εἶπεν ἡ κ. Μύρτου.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι κερδίζω χρήματα καὶ ὅτι αὐτὰ θὰ τὰ ἐξοδεύσω ἀπὸ ἰδικά μου. Δὲν θὰ κάμω καλὰ, Νίκο; εἶπε. Ἄλλως τε θὰ τηλεγραφῆτε καὶ σεῖς, τακτικά, πρῶτ καὶ βράδῃ.

Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία ἤρχισε πάλιν νὰ γίνεται νευρική. Εὐθὺς ὡς ἠνῶσεν ὅτι ὁ υἱὸς της εἶχε παρηγορηθῆ, ἡ ἀγωνία πάλιν τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς της τὴν εἶχε κυριεύσει. ἔβλεπε τὴν ὥραν της καὶ κακῶς συνεκράτει τὴν στενοχωρίαν της.

Εἶναι ὡρὰ νὰ ἐτοιμαζώμεθα, εἶπεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ὡς ἐννῶσεν πόσον καὶ πάλιν ἡ μητέρα του ἐστενοχωρεῖτο ἐσηκώθη καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ κ. Μύρτου ἔβγαλε τὸ ἐπικεφάλαιόν της, τὸ καπέλλο της καὶ μετὰ πέντε λεπτά μητέρα καὶ υἱὸς ἦσαν ἔτοιμοι.

Ἡ Ἄννα τοὺς ἐσυνώδευεν ἕως κάτω, εἰς τὴν ἐξω θύραν. Θὰ ἔλθω μαζί σας, ἕως τὸν σταθμὸν, εἶπεν, ὅταν εἶδε πόσον στενοχωρημένοι ἦσαν καὶ οἱ δύο. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ καπέλλο μου, Νίκο, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ νέος μετὰ τρία πηδήματα ἀνῆλθε τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἡ κ. Μύρτου ἀνυπομονοῦσα εἶχε λάβει ἀμέσως τὴν θέσιν της εἰς τὴν ἀμαξάν. Ἡ Ἄννα ἔτρεξε εἰς προὔπαντησιν τοῦ νέου, ἐπῆρε τὸ καπέλλο της ἀπὸ τὰ χεῖρά του, ἐνῶ δὲ κατεγίνετο νὰ τὸ βάλῃ τοῦ ὀμίλει χαμηλοφώνως: Μὴ λυπηθεῖσαι, διότι φύγεις, τοῦ εἶπε. Παρηγόρησε τὴν μητέρα σου Γίνου εὐθυμος. Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἐγωισταί, εἶπε, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀμαξάν.

Ὁ νέος τὴν ἠκολούθησεν ἄλλοις τῶρα. Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις της τὸν εἶχαν ἀνακουρίσει. Ἡ ἀμαξὰ διηυθύνθη διὰ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μοναστηρακίου. Ἦτο πολὺ συνωστισμὸς εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐπροτίμησαν τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως. Ὁ χωρισμὸς των εἰς τὸν σταθμὸν ὑπῆρξεν ἐγκαρδίας. Καλὴν συνάντησιν, ἔλεγεν ἡ Ἄννα. Ἐάν ἔχετε δεύτερον τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Βενετίαν, θὰ τὸ ἀνοιξῶ καὶ θὰ σὰς μεταδώσω τὸ περιεχόμενον. Καὶ μετὰ ἐν φίλημα πρὸς τὴν κ. Μύρτου καὶ μετὰ ἕνα δυνατόν σφίξιμον τοῦ χεριοῦ μετὰ τὸν νέον ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἴδῃ οὔτε τὴν Ἀκρόπολιν φωταγωγημένην οὔτε συναθροίσεις, οὔτε φωτοχυσίας οὔτε τίποτε ἐξ ὧν ἐκράτουν ἀνάστατον τὴν βραδείαν ἐκείνην τὴν πόλιν ὀλόκληρον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅταν κατήρχετο ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, ἕνας κύριος ὄχι πολὺ νέος πλέον, ἀλλ' ὠραίου ἐξωτερικοῦ ἐστέκετο πρὸ τῆς μεγάλης εἰσόδου, ζητῶν ὡς ἐφάνετο πληροφορίας ἀπὸ τὸν θυ-

ρωρόν. Εὐθὺς ὡς τὴν εἶδε διερχομένην ἀπεκαλύφθη. Καὶ ἀποτόμως διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του καὶ τὴν ἠκολούθησε, λέγων: ἔστω θὰ μείνω ὅπου δῆποτε . . .

Μις Δούαλ, εἶπεν ὁ γραμματεὺς. Ἡ κυρία, ἡ ὁποία ἐφυγε, κρατεῖ τὰ δωμάτιά της;

Ἦ! δὲν εἰσεύρω, ὄχι, εἶπεν ἡ κόρη, μὲ τὴν ξενικὴν τῆς προφορᾶν. Τὸ ἐν ὅμως τὸ κρατῶ ἐγὼ μαζὺ μὲ τὸ ἰδικόν μου καὶ μὲ τὸ μικρὸν σαλόν. Αὐτὸ ποῦ συνέχεται μὲ τὸ δωμάτιόν μου.

Τὸ ἄλλο τότε μένει ἐλεύθερον, εἶπεν ὁ γραμματεὺς, στρεφόμενος πρὸς τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο θαυμαζῶν μᾶλλον τὸ κάλλος τῆς κόρης ἢ προσέχων εἰς τὰ λεγόμενα.

Βάλετέ με ὅπου θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνω εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ Ἄννα ἐστράφη τὴν ὥρᾴα καὶ ἐπρόσεξε καὶ αὐτὴ τὸν ἀγνωστον κύριον. Περιέργων! ἡ φωνὴ αὐτῆ, καὶ τὸ βλέμμα καὶ ἡ ἔκφρασις καὶ ἡ μορφή ἐν γένει δὲν τῆς ἦσαν ἀγνωστα. Ποῦ τὸν εἶχεν ἰδεῖ τὸν κύριον αὐτόν. Ἄλλ' ὁμοιάζει τὸ παιδάκι, τὸν μικρὸν Πακλίδη, ἐπέκθη καὶ τὸν ἠτένισε μὲ περισσοτέραν προσοχὴν· τότε ἀντελήθη πόσον ἦτο ὠραῖος καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτεται ὅτι ἐκτός τῆς ὁμοιότητος μὲ τὸν μικρὸν, βεβαίως εἶχεν ἴδει κάπου ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον αὐτό.

Ἄλλ' ὡς νὰ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤρμοζε νὰ μὲν περισσότερον ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον τῆς εἰσόδου θαυμαζομένη καὶ θαυμάζουσα τὸν ὠραῖον κύριον, ἐπροχώρησεν, ὑποκλινομένη ἐ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΤΙΚ

Οἱ συνδαιτημόνες εἰσῆρχοντο βραδέως εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐκάθηοντο εἰς τὰς θέσεις των. Οἱ ὑπηρετῆαι ἤρχισαν μὲ ἡσυχίαν τὴν ἐργασίαν των, καὶ οἱ συνήθεις καὶ παλαιοὶ κάτοικοι τοῦ ξενοδοχείου ἐκύτταξαν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν πόρταν, κάθε φοράν ὅπου ἤνοιγε, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδουν νὰ φανοῦν νέα πρόσωπα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διασκέδασις τῶν πόλεων τῶν λουτρῶν. Περιμένουν τὸ δεῖπνον διὰ νὰ ἴδουν τοὺς νεοεληθῆντας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διὰ νὰ μαντεύσων ποιοὶ εἶναι, τί κάμνουν, τί σκέπτονται. Μία ἐπιθυμία κατέχει τὸ πνεῦμά μας, ἡ ἐπιθυμία εὐχαρίστων συναντήσεων, ἀγαπητῶν γνωριμιῶν, ἔρωτος ἴσως. Εἰς τὴν κοινὴν αὐτὴν ζῶν, οἱ γαίτονες, οἱ ἀγνωστοί, λαμβάνουν μεγάλην σημασίαν. Ἡ περιέργεια εἶναι ἀγρυπνος καὶ ἡ συμπάθεια περιμένη.

Ἐχουν ἀντιπαθείας μὲς ἐδδομάδος καὶ φιλάς μηνός, βλέπουν τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ διαφόρους ἐπιφύσεις. Ἀνακαλύπτουν εἰς αὐτοὺς αἴρνης, εἰς μίαν ὁμιλίαν τὸ βράδυ ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνον, ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, ὅπου τρέχει ἡ ἱαματικὴ πηγὴ, διάνοιαν ὑπέροχον καὶ ἀξίαν μεγάλην, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα λησμονοῦν ἐντελῶς τοὺς νέους αὐτοὺς φίλους, τὸσον θελκτικούς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας.

Ἐκεῖ ἐπίσης συνάπτονται δεσμοὶ διαρκεῖς καὶ σοβαροὶ πολὺ γρηγορότερα ἀπὸ ἄλλοῦ. Βλέπονται καθ' ἑκάστην, γνωρίζονται πολὺ γρήγορα, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία ἀρχίζει, ἐνοῦται· καὶ ἀπὸ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν πίστιν παλαιᾶς φιλίας. Φυλάττουν ἀργότερα τὴν γλυκίαν ἀνάμνησιν τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς φιλίας, τὴν ἐνθύμωσιν τῶν πρώτων συνομιλιῶν δὲ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ γνωριμία τῆς ψυχῆς, τῶν πρώτων αὐτῶν βλεμμάτων, τὰ ὁποία ἐρωτοῦν καὶ ἀποκρίνονται εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ εἰς τὰς μουσικὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας τὸ στόμα δὲν ἐπέδωκεν ἀκόμη, ἡ ἐνθύμωσις τῆς πρώτης αὐτῆς ἐγκαρδίου ἐμπιστοσύνης, ἡ ἐνθύμωσις τῆς θελκτικῆς αὐτῆς αἰσθητικῆς τοῦ ν' ἀνοίγῃ τὴν καρδίαν σου εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι σοῦ ἀνοίγει τὴν ἰδικὴν του.

Ἡ μελanchολία τοῦ τόπου τῶν λουτρῶν, ἡ μονοτονία τῶν ὁμοίων ἡμερῶν, κάμνουν τελειότεραν ἀπὸ ὅρας εἰς ὅραν τὴν ἀγάπην αὐτῆν.

Αὐτὴν τὴν ἐσπέραν λοιπόν, ὅπως ὅλας τὰς ἄλλας ἐπεριμένεμεν τὴν ἔσπρον ἀγνωστον προσώπων.

Δὲν ἦλθον παρὰ δύο, ἀλλὰ πολὺ παράδοξα, ἕνας ἄνδρας καὶ μία γυναῖκα: Ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη. Μοῦ ἐφάνησαν ἀμέσως ὡς τοὺς ἤρωας τοῦ Edgar Poe καὶ ἐν τούτοις θελκτικοὶ καὶ συγγρῶνως δυστυχεῖς. Τους ἐφαντάσθη ὡς

λαφρῶς, ἀνήλθε τρέχουσα τὴν κλίμακα καὶ ἔτρεξε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ σαλονάκι της.

Τὰ ἄνθη, αἱ πρασιναδές, ἡ ὠραία διακόσμησις ἀνέπαυσαν ἀμέσως τὸ ὀλίγον ταρκαγμένον πνεῦμά της. Ἐρρίθη εἰς τὸν σοφᾶν καὶ ἐμυρίζετο τὰ ρόδα, τὰ λευκὰ ρόδα, μὲ τὰ ῥοπαῖα πρὸ δύο τριῶν μόλις ὠρῶν εὐτυχισμένη ἔφρανε τὸν ἀγαπητὸν της νικητὴν. Ἄλλὰ τὸ περίεργον ἦτο ὅτι μέσα εἰς τὰς σκέψεις της τῶν τελευταίων ὠρῶν, μέσα εἰς τὰς ἐντυπώσεις της τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ ξένος κύριος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ τὴν ὥρᾴα καὶ μόνον στιγμὴν δὲν ἔμενεν ἐντελῶς ξένος. Τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο, τὸ ὠραῖον, ἀληθινὰ, βλέμμα του ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν εἶχε μαγνητίσει. Καὶ ἠρωτᾶτο μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν: Μὰ ποῦ τὸν εἶδα ἐγὼ, τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Καὶ ἀντι, ὡς εἶχεν ἀπόφασιν, νὰ καθίση ἀμέσως νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα της καὶ νὰ γράψῃ διὰ τὴν ἐφημερίδα της καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κιτρινομένων ἐντύπων δημοσιευμάτων τοῦ πατρὸς της, ἔμεινεν ἐκεῖ, ρεμβάζουσα πολλὴν ὥραν, καὶ σκεπτομένη τὸν παιδικὸν της φίλον, τὸν ἀγαπητὸν της Νίκον, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ πρόσωπον μὲτα εἰς τὴν μνήμην της συνεχέετο καὶ ἀφωμοιώνετο μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνωστοῦ κυρίου.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀγνωστον ἡ ἐμφάνισις τῆς κόρης εἶχε κάμει κατάπληξιν. Ἐκείνη εἶχεν ἀνέλθει πρὸ πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἔμενεν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐπὶ τέλους ἠρώτα χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν τὸν γραμματέα: Ποία εἶναι ἡ νέα αὐτῆ;

θμάτα τῆς τύχης. Ὁ ἀνὴρ ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος, ὀλίγον καμπύρους μὲ κάτασπρα μαλλιά, πολὺ ἄσπρα διὰ τὴν νέαν ἀκόμη φυσιονομίαν του. Ἡ κόρη εἴκοσι τεσσάρων ἕως εἴκοσι πέντε χρόνων, ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, πολὺ ἀδύνατος ἐπίσης, πολὺ ὠχρὰ μὲ ὑπο κούρασμένον. Συναπτᾶ τις ἀνθρώπους τοιοῦτους, οἱ ὁποῖοι φαίνονται πολὺ ἀδύνατοι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, πολὺ ἀδύνατοι διὰ νὰ κινωῦνται, διὰ νὰ περπατοῦν, τέλος νὰ κάμνουν, ὅτι κίμνομεν καθ' ἑκάστην.

Ἦτο ἀρκετὰ εὐμορφον, αὐτὸ τὸ παιδί· εἶχε τὴν διαφανῆ ἰδιότητα τῶν φασμάτων· καὶ ἔτρωγε μὲ μεγάλην βραδύτητα ὡς νὰ τῆς ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κινήσῃ τὰ χεῖρα της. Βεβαίως αὐτὴ εἶχεν ἀνάγκην τῶν λουτρῶν.

Ἐρρήθησαν ἀπέναντι μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τραπέζιου, καὶ παρετήρησα ἀμέσως ὅτι ὁ πατὴρ εἶχε ἕνα νυρικόν τικ πολὺ παράδοξον.

Κάθε φοράν ὅπου ἤτελε νὰ λάβῃ κατὰ τὸ χεῖρ του διέγραφε εἰς τὸν ἀέρα ἕνα ταχύτατον zig-zag (zig-zag) πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ ζητούμενον ἀντικείμενον. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμᾶς, ἡ κίνησις αὐτῆ μ' ἐκούρασε τόσο, ὥστε ἔστρεψα τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπω.

Παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ἡ νεανὴς ἐφοροῦσε τὸ ἀριστέρον της γάντι καὶ ὅταν ἔτρωγε.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπῆγα νὰ κάμω ἕνα γύρον εἰς τὸ περιβόλι τοῦ ξενοδοχείου τῶν λουτρῶν, τοῦ εὐρισκομένου πλησίον τοῦ σταθμοῦ τοῦ Anvergne, Chatel-guyon, εἰς τοὺς πρόποδας ὑψηλοῦ βουνοῦ ἀπὸ ὅπου πηγάζουν τόσαι θερμαὶ πηγαὶ προερχόμεναι ἀπὸ ἀρχαῖα ἠφαίστεια.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο πολὺ ζέστη, ἐπερκατοῦσα κατὰ μήκος καὶ πλάτος εἰς τὴν μεγάλην δονδροστοιχίαν τοῦ κήπου ἀκούων τοὺς πρώτους ἤχους τῆς μουσικῆς τῆς ἐκεῖ πλησίον λέσχης.

Παρετήρησα ἐρχομένουσ με πρὸς ἐμὲ μὲ βῆμα ἄργον τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην. Τούτ' ἐχαρίεσσα, ὅπως χαριετώλεον πάντοτε εἰς τὰς πόλεις τῶν λουτρῶν τοὺς συντρόφους μας, καὶ ὁ πατὴρ σταματῶν ἄμεσως μὲ ἠρώτησε.

— Δύνασθε, κύριε, νὰ μὰ; δεῖτετε κινεῖν περιπάτων σύντομον καὶ ὠραῖον ἐάν εἶναι δυνατόν, καὶ μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου.

Προσεφῆθην καὶ τὸς ὀδηγήσω εἰς τὴν κοιλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν τρέχει μικρὸς ποταμῶς, βαθυτάτην κοιλάδα μεταξὺ δύο μεγάλων βράχων, κατάρυτον.

Ἐδῆθησαν.

Καὶ ὁμιλήσαμεν διὰ τὰς καθημερινὰς ἀρετὰς τῶν λουτρῶν.

— Ὡ, εἶπε ἡ κόρη μου ἔχει πολὺ περίεργον ἀσθένειαν, τῆς ὁποίας ἀγνωστον τὴν ἀρχήν. Ὑποφέρει ἀπὸ ἀκατανόητους νευρικοὺς προσβολάς. Ἄλλοτε φαίνεται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἄλλοτε ἀπὸ τὸ σκότι, ἄλλοτε ἀπὸ τὸν νωτιαῖον μυελόν. Τώρα ἀποδίδουν ὅλον τὸ κακὸν εἰς πάθειαν τοῦ στομάχου καὶ δι' αὐτὸ εὐρισκόμεθα ἔδω. Ἐγὼ νομίζω ὅτι κυρίως εἶναι τὰ νεῦρα. Ὅτι, δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, εἶναι πάντα πολὺ λυπηρόν.

Ἄμέσως μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν τὸ βλαῖον τικ τοῦ χειροῦ του καὶ τὸν ἠρώτησα:

Δὲν νομίζετε ὅτι δυνατόν νὰ εἶναι τίποτε κληρονομικόν; Μήπως ἔχετε καὶ εἰς τὰ νεῦρα ὀλίγον ἀσθενή;

Ἀπήνησε, ἠρώησας:

Ἄμερικανίς, ἂν καὶ ὡς βλέπετε, ὁμιλεῖ ἐλληνικά.

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐρωτήσῃ περισσότερα, διότι αἱ κυρίαί τῆς προηγουμένης ἐσπέρας, ἡ κ. Πακλίδου καὶ ἡ κ. Δέλβου μὲ τοὺς ἄνδρας, καὶ τὰ παιδιὰ των κατέφθασαν, ἐπιστρέψασαι ἀπὸ τὸν περίεργον, τὸν ὁποῖον εἶχαν κάμει διὰ νὰ ἴδουν τὰς φωτοχυσίας. Ὁ μικρὸς Πακλίδης ἔτρεξεν ἐμπρὸς, ἐπήδησε μὲ ἀσυνήθη διὰ τὸ καχεκτικόν του σῶμα ζωηρότατα εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ κυρίου καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: μαμά, μαμά, ὁ θεὸς ὁ Κώστας. Τὰ κορίτσια ἠκολούθησαν τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν των, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐκείνου διαχυτικαὶ καὶ ἡ κ. Πακλίδου μὲ τὸ πρότωπον ὅλο εὐτυχισμένον καὶ ὡς νὰ ἀντηνάκλα ἕνα μέγαλον τῆς ψυχῆς της θρίαμβον, τοῦ ἔτεινε καὶ τὰ δύο της χεῖρα: Ὁρακίς ἔκπληξις! εἶπε, θαυμασία! Σοῦ ἐπέρασε ὁ θυμός;

Ἡ κ. Δέλβου εἶχε φθάσει τελευταία μὲ τοὺς δύο κυρίους. Ὅταν εἶδε τὸν Κώσταν ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της. Κρῖμα! τὸ σχέδιόν της θὰ ἐκαταιοῦτο. Καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ κρύψῃ τὸ πεισμά της: Πῶς! ἦλθε εἴτι δὲ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃς; Δὲν ἔλεγες, ὅτι δὲν ἐνοοῦσες νὰ χαλάσῃς τὴν ἡσυχίαν σου διὰ τοὺς γελοίους αὐτοὺς ἀγῶνας.

Ἐκαμε πολὺ καλὰ νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ γέρον Πακλίδης, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦσεν ἐπίσης ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἀξίζει τὸν κόπον, φίλε μου. Οἱ ἀγῶνες ἦσαν ὠραῖο πρᾶγμα καὶ ἔχασες ὠραίας στιγμᾶς συγκινήσεως. . . .

Ὁ Κώστας Μεμιδώφ, ὁ ἀδελφὸς τῆς κ. Δέλβου, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ νεοαφιχθεὶς, ἐμοίραζε χειραφίσις εἰς τοὺς μεγάλους

— Ἐγὼ; . . . Ὁχι . . . ἔχω πάντοτε τὰ νεῦρα πολὺ ἥσυχα . . . Ἐπειτα ἀφῆνης ἀπὸ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαβε:

— Ἄ! ἐννοεῖτε τὸν σπασμὸν τοῦ χειροῦ μου ὅσάκις θέλω νὰ πάρω τίποτε; Αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ μίαν φοβερὰν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν εἶχον. Φαντασθῆτε ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ ἐτάφη ζωντανόν.

Δὲν ἔβρον τίποτε ν' ἀπαντήσω παρὰ ἕν «Ἄ!» ἐκπληξέως καὶ συγκινήσεως. Ἐπανέλαβε: ὁ ἴδου τὸ συμβάν. Εἶναι ἀπλούστατον. Ἡ Ἰουλιέτα εἶχε ἀπὸ τινος καιροῦ σπουδαίας καρδιακᾶς ἐνοχλήσεως. Ἐνομιζάμεν ὅτι ἦτο ἀσθένεια τοῦ ὄργανου αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐπεριμένεμεν ὅλα.

Τὴν ἔφερα μίαν ἡμέραν, παγωμένην, ἀναίσθητον, νεκράν. Εἶχε πέσει εἰς τὸν κήπον. Ὁ ἱατρός ἐδεξιόωσε τὸν θάνατον.

Ἠρῶνησα πλησίον της δύο νύκτας καὶ μίαν ἡμέραν, τὴν ἔθαλα ἐγὼ ὁ ἴδιος μέσα εἰς τὸ φέρετρον καὶ τὴν ἐσυνόδισσα ἕως εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου ἔμεινα ἕως οἴου τὴν ἔθαλαν εἰς τὸν οἰκογενειακὸν μας τάφον. Ἦτο εἰς τὴν Lorraine.

Τὴν ἔθαλα μὲ ὅλα της τὰ κοσμήματα, τὰ βραχιόλια της, τὰ δακτυλίδιά της, τὰ περιδέραιά της, πᾶν ὅτι εἶχε δῶρον ἀπὸ ἐμὲ, καὶ μὲ τὸ πρώτο της φόρεμα τοῦ χοροῦ.

Φαντάσθε ὅποια ἦτο ἡ κατάστασις τῆς καρδιᾶς μου καὶ τῆς ψυχῆς μου ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὸ σπίτι μου. Δὲν εἶχον παρὰ αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον, ἡ γυναῖκά μου εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει. Ἐβίβλητον μόνος, σχεδὸν τρελλὸς εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἔπεσα εἰς ἕνα κάθισμα χωρὶς σκέψιν, χωρὶς δύναμιν διὰ νὰ κάμω καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Ἡ ψυχὴ μου ὁμοιάζε μὲ μίαν ἀνοικτὴν πληγὴν.

Ὁ γέρον ὑπηρετῆς μου, Πρόσπερος, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε βοηθήσει νὰ βάλω τὴν Ἰουλιέταν εἰς τὸ φέρετρον, καὶ νὰ τὴν σπολίσω διὰ τὸν τελευταῖόν της ὕπνον, εἰσῆλθε χωρὶς θόρυβον καὶ μὲ ἠρώτησε:

— Ὁ κύριος θέλει νὰ πάρῃ τίποτε;

Ἐκαμα ἀνησυχικὸν κίνημα μὲ τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Ἐπανέλαβε.

— Ὁ κύριος ἔχει ἄδικον. Θὰ τοῦ συμβῇ τίποτε κακόν. Μήπως θέλει νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ κρεβάτι;

Ἐπρόφερα.

— Ὁχι, ἄφρασε μὲ.

Ἄνευχῆρας.

Πόσος καιρὸς παρήλθε δὲν ἤξεύρω. Ὡ! Τί νύκτα! Τί νύκτα! Ἐκανε κρῶθ, ἡ φωτιά μου εἶχε σβῆσει ἡ φωτιά μου εἰς τὴν μεγάλην ἐστίαν, ὁ ἀέρας ἕνας ἀέρας παγωμένος, ἐκτύπα τὰ παράθυρα μὲ πολὺ πένθημον κρότον

καὶ φιλήματα εἰς τὰ παιδιὰ, εἶχε δι' ὅλους ἕνα καλὸν λόγον καὶ μίαν εὐχάριστον ἀπάντησιν. Καὶ τὴν ἀδελφὴν του ἀκόμη εἶρε τρόπον νὰ εὐχαριστήσῃ, διότι τῆς ἀνήγγειλεν ἀμέσως, ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐκέρδιτε μίαν δίκην, διὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν εἶχαν ἐλπίδα.

Ὅλοι μαζὺ διηυθύνθησαν εἰς τὴν τραπεζαρίον. Ὁ μικρὸς, σφίγγων ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν Κώσταν εἶχε γίνει ὀμηλητικώτατος: Ἐχω σημαίας καὶ Ἑλληνικὰς καὶ Ἀμερικανικὰς, ἔλεγεν. Μοῦ τὰς ἔδωσε μία ὠραία κυρία, ἡ μίς Δούαλ, ἡ ὁποία θὰ μοῦ δώσῃ καὶ γραμματόσημα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα.

Μία Ἀμερικανίς; ἠρώτησεν ὁ Κώστας.

Ναί. Πολὺ καλὴ, θεῖε Κώστα, καὶ πολὺ ὠραία, ἔλεγε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, ὡς νὰ ἐζήτει μὲ τὸ βλέμμα μεταξὺ ὄλων τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων τὴν νεανίδα.

Ὁ Πακλίδης μὲ τὴν κ. Δέλβου εἶχαν μείνει καὶ πάλιν ὀπίσω. Ἡ κ. Πακλίδου ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἄλλο χεῖρ τὸν μικρὸν. Δὲν πηγάζει νὰ ἰδῆς τοῦ εἶναι ἡ Ἀμερικανίδα σου, τοῦ εἶπε καὶ τὸν ἄφρησεν ἐλεύθερον. Μείνασα δὲ μόνη μὲ τὸν Κώσταν.

Ἦυρες δωμάτιον καὶ ποῦ; Εἶχε κρατήθει ἐπίτηδες ἕνα μικρὸν cabinet κοντὰ εἰς τὴν κάμαρά μου· ἐκεῖ κοιμάται τώρα ὁ μικρὸς. Μπορῶ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω καὶ νὰ πάρω τὸν μικρὸν μαζὺ μου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡ κ. Πακλίδου τότε ἤλλαξε, φυσικὰ, ὁμιλίαν. Διηγεῖτο τὰ τῶν ἀγῶνων,

διὰ νὰ ἴδω τὴν ὥραν. Ἦτο ἡ δευτέρα τῆς πρώτης. Ποῖος ἤρχετο αὐτὴν τὴν ὥραν;

Καὶ βεβαίως ὁ κώδων ἐκτύπησε ἕκ νέου δύο κτυπήματα. Οἱ ὑπηρετῆαι βεβαίως δὲν ἐτόλμων νὰ ἀνοίξουν, ἐφοβούντο ἴσως καὶ νὰ σηκωθῶν, ἐπῆρα ἕνα κερί καὶ κατέθηκα. Ἐσκέφθην νὰ ἐρωτήσω ποῖος ἦτο. Ἐπειτα ἐντράφηκα διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτῆν, καὶ ἔπειτα βραδέως τὸν μέγαλον σῦρτην. Ἡ καρδία μου ἐκτυπούσε, ἐφοβούμην. Ἦνοιξε τέλος τὴν πόρτα καὶ εἶδον εἰς τὸ σκότος, μίαν ἄσπρην σκιαν, κατὰ ὡς φάντασμα.

Ἐπιστοχώρησα, παραπατῶν ἀπὸ τὸν τρῶμον καὶ ἐπιθύρησα.

— Ποῖος. . . ποῖος εἶσαι;

Μία φωνὴ μοῦ ἀπεκρίθη.

— Ἐγὼ εἶμαι, πατέρα.

Ἦτο ἡ κόρη μου.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἐτρέλλῃθην, καὶ ὀπισθοχωρῶν πρὸ τοῦ φάσματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο, ἐφευγον κίμωνων μὲ τὸ χεῖρ μου σχῆμα, ὡς διὰ νὰ τὴν ἀποδώσω τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ἴδατε πρὸ ὀλίγου, τὸ ὁποῖον ἔκατο δὲν μὲ ἐγκατέλειψε.

Τὸ φάσμα ἐπανέλαβε.

— Μὴ φοβῆσαι πατέρα, δὲν εἶχον ἀποθάνει. Ἦλθον νὰ κλέψω τὰ δακτυλίδια μου καὶ μοῦ ἔκοψαν ἕνα δάκτυλον, τὸ αἶμα ἤρχισε νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸ μὲ ἔκαμε νὰ ἀνέλθω τὰς αἰσθήσεις μου.

Καὶ παρετήρησεν ὅτι ἦτο καταματωμένη.

Ἐγονάτισα, κλαίω, σχεδὸν ἀναίσθητος.

Ἐπειτα ὅταν συνῆλθον, ἤμουν ἀκόμη τὸσον ταρκαγμένος ὥστε δὲν ἀντελαμδανόμην καλῶς τὴν φοβερὰν εὐτυχίαν ἡ ὁποία μοῦ ἤρχετο τὴν ἀνάσκα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τὴν ἐκάθισα εἰς τὸ κάθισμά μου καὶ ἔπειτα ἐκτύπησα διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Πρόσπερος, νὰ ἀνάψῃ φωτιὰ, διὰ νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ καὶ πῆλ καὶ νὰ ζητήσω βοήθειαν.

Ὅταν εἰσῆλθε, εἶδε τὴν κόρην μου, ἤνοιξε τὸ στόμα μὲ ἕνα σπασμὸν φρίκης, καὶ ἔπεσε νεκρός.

Αὐτὸς ἤνοιξε τὸ νεοταφεῖον, καὶ ἔκοψε τὸ δάκτυλόν της διὰ νὰ κλέψω τὰ δακτυλίδια· ἔπειτα τὴν ἐγκατέλειψε· δὲν εἶχε φροντίσει νὰ ἐπαναθῆσῃ τὸ φέρετρον εἰς τὴν θέσιν του

μέ πολὺν ἐνθουσιασμόν. Κράμα ὅτι ἔχασες τὴν ἀρχὴν, εἶπε. Ἄλλὰ παρὰ καθόλου, πάλιν καλὰ καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν της διέκοψε τὴν ομιλίαν της διὰ τὴν γελᾶται. Ὅλοι ἦσαν εὐθυμότεροι καὶ ἰδίως ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤμποροῦσε νὰ καθύβριση εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ ἐτριγυρίζεν εἰς τὸ κάθισμα τοῦ Κώστα μὲ προσηλωμένα τὰ βλέμματα διαρκῶς πρὸς τὴν εἴσοδον.

ΒΙΒΛΙΑ

Παληῆς ἀγάπες. Ἐἰς κομψὸν καὶ ἡλίαν τόμον ἐξεδόθη νέα συλλογὴ ὠραίων διηγημάτων τοῦ κ. Α. Καραβίτου. Μὲ ἕνα πρόλογον θαυμάσιον τὸν ὁποῖον τιλοφορεῖ ἡ ἀγάπη ὁ κ. Καραβίτου ἀποθείνει τὴν τέχνην ἢ ὁποῖα ὁμως τοῦ ἀναποδίδει γενναϊότητα τὴν ἀποθέσιν. Κάθε γραμμὴ τῆς Ἀγάπης, κάθε εἰκὼν εἶναι καὶ ἕνα ἀριστοῦργημα, εἶναι καὶ ἕνα φεγγαδό- λημα τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ὠραίας ἰδιοφυίας τοῦ συγγραφέως. Ὁ τὴν μεταφέρω- μεν ὀλόκληρον τὴν ἀγάπην του αὐτὴν εἰς τὸ προτεχὲς φύλλον, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν αἱ ἀναγνώστριά μας οἱ ἠσθάνθημεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν Ἕλληνα συγγραφέα, ὅστις ἔτυχε νὰ μὴ τὸν ἐγνώρισαν ἕως τώρα. Ὁ νέος αὐτὸς τόμος τοῦ κ. Α. Καραβίτου τιμᾶται φρ. τρία.

Φαίνόμενα καὶ πράγματα, καὶ ὁ τίτλος καὶ τὸ ψευδώνυ- μόν τοῦ συγγραφέως Νουμᾶ εἶναι τόσον γνωστὰ καὶ τόσον δημοτικὰ, ὥ- στε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη οὔτε τοῦτον, οὔτε ἐκεῖνα νὰ χαρακτηρῶσιν κανεῖς. Ὅσοι διαβάζουν τὴν Ἔστιαν—καὶ τὴν διαβάζουν πολλοὶ—πάντοτε ἀρχίζουσι ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ μὲ τόσον Humour γραμμένα Φαίνόμενα καὶ πράγματα.

Ὁ κ. Ταγκόπουλος ὁ συγγραφεὺς των, ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ τὰ τυπώσῃ εἰς βιβλιᾶριον, τὸ ὑπόστον εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ καὶ ἐξυπνα ἡμερολόγια τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς.

Τὰ συστήματα τῶν ἤλεκτρικῶν μονάδων. Ὁ κ. Γ. Ἀθανασιάδης, ὁ εὐγλωττοὺς περυσινὸς ἐρμηνευτὴς τῶν ἤλων καὶ ρυθμῶν, ἐξ- ἔδωκε σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπιστήματα τῶν ἤλεκτρικῶν μονάδων.

Τὰ καθήκοντα τοῦ Πολίτου. Ὁ ὕλικὸς Κόσμος. Ὁ μικρὸς Πλούταρχος. Αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταῖα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐξεδοθησαν ἀπὸ τὸν πρὸς διάδοσιν τῶν ὠραλίων βιβλίων σύλλογον, τὸν προεδρευόμενον ἀπὸ τὸν κ. Βικέλιαν.

Ἡ διάδοσις τῶν βιβλίων αὐτῶν ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ὑπερηκό- ντισε πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ Σύλλογου. Ἀπόδειξις οὗτι ὁ Ἕλληνικὸς λαὸς διψᾷ διὰ καλὰ ἀναγνώσματα, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ δαπανᾷ. Ὁ Σύλλογος διὰ τοῦτο εὐεργετῆ ἀληθῶς.

Ἡ κόρη τοῦ Ἰεφθά. Παρὰ τοῦ συναδέλφου κ. Ε. Π. Λοβέρ- δου μετεφράσθη ἡ κόρη τοῦ Ἰεφθά τοῦ Καβαλόττη, ἐπὶ τῇ εὐκλειᾷ τῆς πα- ραστάσεως τοῦ δράματιοῦ τούτου παρὰ τῆς Σόρμης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Γ. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ἀλλὰ περισεύουν δρ. 32 Καν Σ. Ρ. Ποντοηράκλειαν Δρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Νέαι συνδρο- μῆτριά ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Καν Θ. Γ. Βάρναν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 40 ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαι σας. Καν Δ. Μ. Μοσσαλίαν. Ἀντίτυπα Χειραφετημένης ἐστάλίσαν συστη- μένα. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Καν Στ. Δ. Μελιγαλὰ. Εὐ- γενῆ ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη, Εὐχαριστοῦμεν. —Καν Λ. Μ. Ἡ ἐθιμοτυπία ἀνάγκη νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τὰς συνήθειαις καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον ζῆ τις.

Ἡ εὐγένεια ἐν τούτοις δὲν βλέπει ποτέ. Τὸ νὰ σηκωθῆτε, ὑπο- δεχομένη κυρία καὶ νὰ ὑπάγετε μάλιστα εἰς προὔπνησίν της ἐπι- βάλλεται, ἐκτὸς εἴαν εἶναι πολὺ νεωτέρα σας. Κύριον ὁμως ἔχει, ἐκτὸς εἴαν εἶναι γέρον, ἱερωμένος ἢ κατέχει ἐπιφανῆ κοινωνικὴν θέσιν. Κα Α. Κ. Χανία. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Καν Ε. Κ. Θ. Γενεύην. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαι σας Κε. Εὐ. Ἰθάκην. Ἄλλὰ σὰς ἀ- νήγγειλα δι' ἐπιστολῆς μου τὴν παραλαβὴν τῶν συνδρομῶν Ὁλοτενί- τσα. Δὲν τὴν ἐλάβετε ;

Καν Ν. Σ. Βουκουρέστι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Δα Μ. Α. Καλάμας. Πολὺ μὲ γυχορίστησε τὸ γραμματάκι σας. Διατὶ δὲν

ἔστελτατε ὅ,τι προαναγγέλατε εἰς ἄλλο γράμμα, ληφθὲν ἐδῶ δταν ἔ- λειπα καὶ τὸ ὁποῖον εἶδα μόνον προχθές. Περιμένω ἀνυπομότως. Καν Α. Γ. Τυφλίδα. Συνδρομὴ ἐλήφθη ἐνεγράφητε. Καν Αἰκ. Κ. Τρίπο- λιν. Δυστυχῶς ἀδυνατῶ νὰ ἀναποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Καν Μ. Ρ. Κεφαλληνίαν. Πρόγραμμα Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς σὰς στέλλω εὐχαρίστως. Δα Δ. Α. Ἴον. Τὸ φύλλον ἐστάλτετο τακτικῶς εἰς Νάξον, διότι οὐδέποτε εἰδοποιήθημεν περὶ τῆς ἐκείθεν ἀναχωρη- σεώς σας Καν Ν. Α. Κάϊρον. Τὸ φύλλον σὰς ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σε- πτεμβρίου, ὅπου ἐπανελήφθη ἡ ἐκδόσις. Συνδρομὴν δὲν ἐλάβομεν, ἐνῶ αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται. Ἀποστέλλετε διὰ ταχυδρ. ἐπιτα- γῆς. Δ. Στ. Γ. Γύθειον. Εὐγνωμονῶ δι' ὠραίαν σας ἐπιστολήν καὶ ἐνθουσιώδεις κρίσεις διὰ τὴν Μάξισαν Καθυστερήσιν ἀποστέλλεται. Ποιήματα δημοσιεύονται.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μπακάτσος. Πρέπει νὰ εἶναι τοῦλάχιστον δύο ἡμερῶν. Τὰς μαδίτες καὶ ἀφήνετε μέσα τὰ ἐντόστια. Τὰς ἀλατίζετε καὶ τυλίγετε εἰς λε- πτὰς φέτας λαρδί καὶ τὰς στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ἄμα ψηθοῦν τὰς βγάξετε ἀπὸ τὸν φούρνον, βγάξετε τὰ ἐντόστια τῶν τὰ λιώνετε προσθέτουσα, ἕνα κίτρινον αὐγοῦ, καὶ ὀλίγον φρέσκον βούτυρον καὶ ὀλί- γον ψιλοκομμένον μαϊτανόν. Τηγανίζετε φέτας ψωμί μὲ βούτυρον ἀλοιφετε ἔπειτα τῆς φέτες μὲ τὴν σάλτσιν αὐτὴν, κόπτετε τὴν πε- κάτσιν εἰς δύο καὶ τὴν κάθε ἡμισὸν θέτετε ἐπάνω εἰς μίαν ἰλιεμμέ- νην φέταν. Τὰ μεταξὺ τῆς πιατέλις γαρνίρετε μὲ σπανάκι πουρέ, ἢ μὲ πρασινάδα σαλάτας, χωρὶς λαδέζυδο.

Τὸ κατάστημα

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς οἴδου Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελέτην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλου- μένων εἰδῶν:

- Ἐφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
- Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
- Ἐφάσματα ἑλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
- Ταφτὰ παντός χρώματος ἑλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
- Φουλάρικ σκέτα παντός χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
- Κορδέλλας μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
- Χειρῶν κττα δερμάτινα (Grenoble) ἡγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
- Βίλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.
- Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος. Ζακέτας ἔξ ὠραιστᾶτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
- Ἐφάσματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
- EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

Ο ΤΣΑΜΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Τσάμης ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τσάμης ὁ μοναδικὸς τῶν ὠραίων καὶ ἀναπτυτικῶν μας ὑποδησῶν τεχνίτης, ἔκαμε τι- μὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀφοῦ ἔβαλε κάτω τοὺς Παρισινούς. Τί παπούτσια, τί γοβάκια, τί μπότες, τί ὑποδήματα ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι ! Πολὺ κομψοὶ θὰ εἶναι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφοῦ φοροῦν τὸν ὠραῖον παπούτσια, ἡ- κούσθη λέγουσα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον ὠραῖα Παρι- σινῆ. Ὅστε οἱ πελάται τοῦ Τσάμη εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν κομψοὶ καὶ αἱ κομψαὶ Ἀθηναῖαι.

Δεσποινὴς πτυχιούχος. ἀρίστης ἐν γένει ἐγκυκλο- παιδικῆς μορφώσεως, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐπιλέκτων Ἑλληνίδων μας, μαθηματικὸς πρώτης δυνάμεως, συνιστωμένη παρ' ἡμῶν θερμότατα, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ δύο ἢ τρία ἰδιωτικὰ μα- θήματα. Εἰς τὸ γραφεῖον μας παρέχεται πᾶσα πληροφορία περὶ αὐτῆς, ὡς πολυτίμου μορφωτριάς καὶ παιδαγωγοῦ ἐκ μᾶλλον τῶν διακεκριμένων.